

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6MCdo/5/2013
Identifikačné číslo spisu:	5111230193
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5111230193.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Česká republika, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Údernícka ul. č. 5, zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Údernícka ul. č. 5, proti odporcovi K. L., bytom v Q., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu - Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov č. 5, o zaplatenie 122,09 Eur s prísl., vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 14 C 232/2011, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. júla 2012, č. k. 6 Co 228/2012 a proti rozsudku Okresného súdu v Žiline z 22. marca 2012, č. k. 14 C 232/2011-47, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie z a m i e t a .

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd v Žiline rozsudkom z 22. marca 2012, č. k. 14 C 232/2011-47 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 122,09 Eur s 8,5 % - ným úrokom z omeškania zo sumy 106,62 Eur od 11.1.2008 do zaplatenia, odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi (na strane odporcu) nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že nárok navrhovateľa uplatnený v súdnom konaní je premlčaný, lebo na súde bol uplatnený 22. septembra 2011, pričom premlčacia lehota uplynula 10. januára 2011. Keďže vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania, súd návrh zamietol. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania, lebo v konaní mu žiadne trovy nevznikli a vedľajšiemu účastníkovi ich nepriznal preto, lebo ich vznik nepovažoval za účelný. Vychádzal pritom u úvahy, že právnu pomoc má poskytovať samotné združenie, ktoré má vo svojich radoch členov s právnickým vzdelaním a preto na tento účel nemusí využívať právnu pomoc advokáta (splnomocniť ho na zastupovanie v tisíckach sporoch, do ktorých takého združenie vstúpilo); pokiaľ tak urobí, vzniknuté trovy musí znášať zo svojich prostriedkov. Navyše, v predmetnej veci ani nešlo o zložitý spor.

Na odvolanie vedľajšieho účastníka konania Krajský súd v Žiline uznesením z 31. júla 2012, sp. zn. 6 Co 228/2012 rozsudok súdu prvého stupňa (vo výroku, ktorým vedľajšiemu účastníkovi nebola priznaná náhrada trov konania) ako vecne správny potvrdil, navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V nenapadnutom výroku vo veci samej a vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania odporcovi zostal rozsudok súdu prvého stupňa nedotknutý. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvého stupňa a na doplnenie uviedol, že zastupovanie vedľajšieho účastníka konania v predmetnej veci nemalo opodstatnenie, lebo úlohou združenia podľa jeho stanov je „kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 2 O. s. p.)“. Uviedol, že je nadbytočné využitie služieb advokáta, pokiaľ sa predmet sporu týka hlavnej činnosti združenia. S poukazom na internetové stránky <http://oz-hoos.wix.com/hoos> konštatoval, že vedľajší účastník vyvíja značné množstvo aktivít v oblasti poskytovania pomoci spotrebiteľom a na tieto účely disponuje množstvom špecifických odborných vedomostí, ktoré sú spôsobilé zabezpečiť riadne zastúpenie účastníka v konaní. Zdôraznil, že účastníkovi nemožno uprieť právo nechať sa zastupovať v súdnom konaní, avšak jeho úspech nemusí byť spojený so vznikom práva na náhradu jeho trov konania a to práve z dôvodu ich neúčelnosti. Spôsob argumentácie vedľajšieho účastníka (keď poukazoval na konkrétne vady spornej spotrebiteľskej zmluvy, na ktoré by upriamil pozornosť ak by neuplatnil námietku premĺčania) svedčí o jeho možnosti zabezpečiť s riadnou odbornou starostlivosťou svoju účasť v konaní; v dôsledku toho sa zastupovanie advokátom v konaní javilo ako špekulatívne a vedúce k získaniu neodôvodneného prospechu.

Proti rozsudku Okresného súdu v Žiline, vo výroku, ktorým okresný súd vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania a proti uzneseniu krajského súdu, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa (v tejto časti) potvrdil, podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (na základe podnetu vedľajšieho účastníka) mimoriadne dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd tieto rozhodnutia v napadnutých výrokoch zrušil a vec vrátil Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.), boli nimi porušený zákon a vyžaduje to ochrana práv a právom chránených záujmov účastníka konania, ktorú nie je možné dosiahnuť inými prostriedkami. Poukázal na ustanovenia § 1, § 2, § 3, § 93 ods. 2, ods. 4, § 137, § 142 O. s. p., na ustanovenia § 3 ods. 4, ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31.10.2012, ďalej na ustanovenie § 20 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších predpisov a uviedol, že súdy nižších stupňov sa týmito ustanoveniami dôsledne neriadili. Uviedol, že odporca bol v konaní nečinný a k zamietnutiu návrhu došlo iba zásluhou vedľajšieho účastníka konania. Zdôraznil, že v zmysle ustanovenia § 93 ods. 2 účinnom od 15. októbra 2008 sa hmotnoprávny záujem na výsledku konania neskúma, legitimáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania dáva samotný zákon, keď v tomto procesnom postavení vystupuje právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana spotrebiteľských práv (zákon č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa). Cieľom Združenia na ochranu občana spotrebiteľa je (podľa Stanov združenia) kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľa v občianskom súdnom konaní a jeho vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Združenie v predmetnej veci naplnilo svoj účel. Uviedol, že za trovy konania sa v zmysle § 137 O. s. p. v znení zákona č. 332/2011 Z. z. považuje aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, ktorým je najmä zákon č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. V súlade s dikciou zákona č. 327/2005 Z. z. bude patriť náhrada za zastupovanie oprávnenej osoby pred súdom (vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) aj centru právnej pomoci, ale aj ďalším právnickým osobám, ktoré sú aktívne legitimované na kolektívnu ochranu zákonom chránených záujmov (ochrana pred diskrimináciou, ochrana práv spotrebiteľa). Trovy vynaložené združením - vedľajším účastníkom sú svojou povahou rovnocenné s trovami vynaloženými účastníkmi konania a zámerom zákonodarcu bolo posilnenie kolektívnej ochrany práv osôb i prostredníctvom priznania práva na náhradu trov účelne vynaložených spotrebiteľským združením pri pomoci spotrebiteľom v súdnom konaní. Generálny prokurátor sa nestotožnil s právnym názorom súdov v tom, že postup združenia,

ktoré sa nechalo zastupovať advokátom bol síce zákonný, ale nie účelný. Zdôraznil, že účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy sa môže dať zastupovať advokátom (§ 24, § 25 ods. 1 O. s. p. a nevylučuje to ani priznanie mu náhrady trov konania. Neuznal tiež argument súdov, že v predmetnej veci sa nejednalo o zložitý spor. Bolo predsa treba oboznámiť sa s podstatou nároku, jeho vznikom, existenciou a dĺžkou jeho trvania. Právny zástupca vedľajšieho účastníka mal vec riadne naštudovanú, jeho pôsobenie v konaní nespočívalo len v akomsi rutinnom, automatickom namietaní premlčania uplatňovaného práva a práve jeho kvalifikované podanie bolo dôvodom pre zamietnutie návrhu. Za tejto situácie preto nemožno hovoriť o neúčelne vynaložených trovách konania.

Vedľajší účastník sa (vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu) v celom rozsahu stotožnil s mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora. Vo svojom vyjadrení uviedol, že z jeho skúseností vyplýva záver, že navrhovateľ v stovkách vecí uplatňuje na súdoch proti spotrebiteľom premlčané nároky a zjavne sa pritom spolieha na neinformovanosť a rezignovanosť spotrebiteľov. Keďže platná právna úprava neumožňuje prihliadať na premlčanie práva ex offio, robí to on v každom spore, v ktorom sa navrhovateľ domáha priznania premlčaného nároku. Vzniká nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ sa v súdnom konaní nedokáže efektívne brániť, napríklad aj vznesením námietky premlčania. Poukázal na efektívnosť jeho právnej pomoci v súdnom konaní, na jej celkový význam, na judikatúru NS SR, najmä uznesenie z 19.7.2012, sp. zn. 7 Cdo 93/2012 (ktorú z hľadiska rovnosti účastníkov konania nemožno akceptovať), ale aj na judikatúru NS ČR, v zmysle ktorej účastníka konania nemožno sankcionovať tým, že mu nebude priznaná časť náhrady trov zodpovedajúca výške odmeny advokáta s tým, že sa môže zastupovať sám. V súvislosti s posilnením ochrany spotrebiteľa poukázal aj na článok 38 Charty základných práv EÚ, na článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, na rozsudok Súdneho dvora EÚ (Mostaza Carlo C - 168/05, bod 37, Pannon GSM C - 243/08 bod 26, Asturkom C 40/08, bod 51), ale aj na rozsudky NS SR, z ktorých vyplýva dôležitosť princípu ochrany spotrebiteľa (6 Cdo 1/2012, 6 M Cdo 9/2012).

Navrhovateľ navrhol, aby dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora SR zamietol (§ 243b ods. 1 O. s. p.) a priznal mu aj náhradu trov konania z dôvodu, že rozhodnutia súdov nižších stupňov sú vecne správne. Vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu poukázal (okrem iného) na povahu vedľajšieho účastníka, na jeho účel a možnosti (využiť aj podporu ministerstva) a v tej súvislosti aj na nutnosť splnenia základných materiálnych a personálnych predpokladov vykonávania jeho činnosti. Trval na tom, že trovy jeho konania neboli vynaložené účelne (viď nález II. ÚS 78/03). Združenie vstupuje paušálne do všetkých konaní, v ktorých vystupuje navrhovateľ, a to bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že boli splnené podmienky pre podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky a že dovolanie je prípustné, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti (týkajúcej sa nepriznania náhrady trov vedľajšiemu účastníkovi) ako aj uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktorým (ako odvolací súd) rozsudok súdu prvého stupňa (v tejto časti) potvrdil a dospel k záveru, že mimoriadnemu dovolaniu nemožno vyhovieť.

V zmysle § 243f ods. 1 O. s. p. môže byť mimoriadne dovolanie podané z dôvodu, že:

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale aj dôvodmi uplatnenými v mimoriadnom dovolaní. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými § 237 O. s. p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vady konania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p. (prípady nedostatku právomoci súdu, nedostatku

spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážka veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípadne nedostatok návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným) neboli generálnym prokurátorom namietané a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v mimoriadnom dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani takáto vada však dovolacím súdom v konaní zistená nebola.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p., t. j. nesprávne právne posúdenie veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal (§ 142 ods. 1 O. s. p.).

Niet pochyb o tom, že trovami konania v zmysle ustanovenia § 137 O. s. p. je (okrem iného) aj odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Ide pritom o trovy, ktoré vznikli účastníkovi konania od momentu začatia konania do jeho skončenia. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku. Z hľadiska kritérií spravodlivého procesu môže nadobudnúť relevantnú dimenziu vtedy, ak by ustanovenia, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania boli interpretované a aplikované ľubovoľne, svojvoľne alebo v zjavnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

Povinnosť hradiť trovy konania spočíva v tom, že súd uloží jednému z účastníkov povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré (v priebehu konania) tento druhý účastník už zaplatil. Táto povinnosť nezahŕňa všetky trovy konania, ale iba tie, ktoré boli potrebné na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva, teda súd nemôže uložiť účastníkovi konania povinnosť nahradiť také trovy, ktoré druhý účastník vynaložil zbytočne. Z uvedeného je zrejmé, že predpokladom priznania náhrady trov konania (v zmysle citovaného zákonného ustanovenia) v konaní úspešnému účastníkovi je účelnosť trov vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva. Posúdenie otázky účelnosti vynaložených trov právna úprava ponecháva na zváženie súdu, ktorému nemožno toto oprávnenie uprieť. Naopak, je to povinnosť súdu, v rámci ktorej musí prihliadnuť na osobitosti každého jedného prípadu a svoje úvahy a závery dostatočne odôvodniť. Dôraz na účelnosť náhrady trov, ktoré sa majú nahradiť je opodstatnený a pre procesné právo typický. Pokiaľ súd neprizná úspešnému účastníkovi náhradu trov konania z dôvodu, že trovy neboli vynaložené účelne, odôvodnenie musí zamerať práve na nadbytočnosť a neúčelnosť vynaložených trov.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník vstúpil do konania podaním z 13.2.2012 (oznámenie o vstupe) a súčasne s ním predložil aj plnomocenstvo JUDr. Ambróza Motyku z 2.1.2012 a požiadal o doručenie návrhu na začatie konania, jeho príloh a navrhol aj priznať mu náhradu trov konania. Z druhého odseku udeleného splnomocnenia je zrejmé, že vedľajší účastník splnomocnil menovaného advokáta najmä „na právne zastupovanie spočívajúce vo vstupe Združenia do súdnych konaní vedených na súdoch v Slovenskej republike ako vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských veciach na strane spotrebiteľov a na zastupovanie združenia v konaniach, do ktorých Združenie vstúpi ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľov“. Podaním z 23.2.2012 (došlo na súd 28.2.2012) vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania, z obsahu ktorej vyplývajú skutočnosti, ktoré vyplývajú aj z doručeného návrhu na začatie konania (že bol podaný 22.9.2011, že ide o nárok vyplývajúci zo zmluvy o úvere, ktorý odporca nesplácal, že nesplácanie úveru bolo dôvodom pre odstúpenie od zmluvy a že celý dlh sa

stal splatným 14.1.2008) a vo všeobecnom konštatovaní, že vedľajší účastník je oprávnený na všetky úkony, na ktoré je oprávnený účastník konania, že ide o úkon urobený v prospech odporcu, že navrhuje, aby sa k vznesenej námietke premlčania aj odporca vyjadril. Vo vyššie uvedenom podaní ďalej uvádza, čo všetko nedokázu priemerní spotrebitelia, ako sa v súdnom konaní nedokázu brániť, vrátane vznesenia námietky premlčania, a aký je význam tejto námietky. V ďalšom texte vedľajší účastník už len ospravedľňuje svoju neúčast' na nariadenom súdom pojednávaní (na 22.3.2012), prípadne aj na ďalšom súdnom pojednávaní s tým, že keď bude potrebný jeho výsluch, navrhuje, aby bol vypočutý dožiadaným súdom a pripojil špecifikáciu doteraz vzniknutých trov konania.

Ako je zrejmé z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa a tiež aj z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu (v napadnutých častiach) súdy neupierajú vedľajšiemu účastníkovi konania právo dať sa zastupovať v súdnom konaní advokátom (§ 245, § 25 ods. 1 O. s. p.). Uzatvárajú ale, že (z hľadiska aplikácie ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p.) nejde o trovy účelne vynaložené na bránenie práva odporcu. Spôsobom rozhodnutia o trovách konania súdy reagovali na stav vzniknutý množstvom podávaných hromadných žalôb v porovnateľných, skutkovo a právne (v pomerne jednoduchých) veciach, do ktorých vedľajší účastník (taktiež hromadne) vstupoval.

Z obsahu plnomocenstva udeleného vedľajším účastníkom vyplýva, že zástupca je oprávnený najmä na vstup Združenia do súdnych konaní vedených na súdoch v Slovenskej republike ako vedľajší účastník v spotrebiteľských veciach na strane spotrebiteľov a na zastupovanie združenia v týchto konaniach. Jeho podanie, ktorým vzniesol námietku premlčania je tak všeobecné a rámcové, že pod tento (jeden) obsah možno iba dosadiť základné údaje týkajúce sa zmluvy o pôžičke, o odstúpení od zmluvy, o splatnosti celého dlhu a následne dosadiť údaje spôsobilé iba identifikovať vec, ktorá je predmetom konania na tom - ktorom súde v Slovenskej republike. Sám vedľajší účastník konania vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že ide o stovky vecí, v ktorých navrhovateľ uplatňuje na súdoch proti spotrebiteľom premlčané nároky, čiže v týchto veciach aj sám (vedľajší účastník) vstupuje do konania a vznáša (aktuálne upravenú) námietku premlčania.

Za týchto okolností dovolací súd dospel k záveru, že súdy správne poukazovali na skutočnosť, že v preskúmvanej veci ide o rutinnú záležitosť, ktorá je zvládnuteľná prostredníctvom administratívy vedľajšieho účastníka, a na ktorú nebola potrebná odborná pomoc zvoleného advokáta. Je preto nenáležité aj konštatovanie generálneho prokurátora, že pôsobenie vedľajšieho účastníka v konaní nespočívalo len v rutinnom automatickom namietaní premlčania uplatneného práva. Mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutia súdov neobsahujú žiadne prvky ľubovôle. Nepriznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi konania je riadne odôvodnené ich nadbytočnosťou a teda aj ich neúčelnosťou. Trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní mení len o aktualizáciu tej-ktorej veci a jej individualizáciu na súdoch v Slovenskej republike nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde. V takomto prípade zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Treba súhlasiť s názorom, že právo na právnu pomoc a náhrada trov konania sú dve rozdielne veci, ktoré síce spolu súvisia, avšak nie sú neoddeliteľné. Právo na náhradu trov konania (včítane tých, ktoré vznikli v súvislosti so zastupovaním advokátom) totiž závisí od iných predpokladov než možnosť nechať sa zastupovať advokátom. Správnosť tohto názoru možno dokumentovať aj tými súdnymi konaniami, v ktorých sa účastníkom náhrada trov konania nepriznáva (napr. rozvod manželstva, kde žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a ďalšími) a účastníci konania pritom majú právo nechať sa v súdnom konaní zastupovať. Ak teda súd neprizná náhradu trov konania úspešnému účastníkovi, keď dospeje k záveru, že trovy nevynaložil účelne, nejde o porušenie práva na právnu pomoc. Vedľajší účastník sa preto mohol dať zastupovať v súdnom konaní advokátom, avšak trovy, ktoré vynaložil v tejto súvislosti, nemožno považovať za trovy účelné. Pokiaľ teda súdy nižších stupňov dospeli k takémuto záveru a vedľajšiemu účastníkovi nepriznali náhradu trov konania, ich rozhodnutia (v tomto smere) sú správne.

Keďže generálny prokurátor v prejednávanej veci neopodstatnene namietal, že rozhodnutia súdov nižších stupňov (v napadnutých častiach) spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1

písm. c/ O. s. p.) a v konaní neboli zistené ani vady v zmysle § 243f ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho mimoriadne dovolanie zamietol (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243b ods. 1 O. s. p.).

Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (§ 148a ods. 2 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky neuložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť trovy konania o mimoriadnom dovolaní z dôvodu, že odporca si ich náhradu neuplatnil (§ 243i ods. 2 a § 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.